

המורה להתעמלות

יום אחד בא אלינו מוסקה, מורה להתעמלות מחיפה. רגליים שרירות למשעי בתוך נעלים מקצועיות, כדור סל בידו האחת, כדור עף בשנייה. עד אז שיעור התעמלות היה שיעור קצת בטלני; דבר שהיה צריך להעביר, כי הוא כתוב בתכנית.

מאותו יום הכול היה אחרת. נתחיל במכנסיים; לא עוד מכנסיים רחבים מדולדלים, תלויים בגומי על המותניים, אלא מכנסיים הדוקים המבליטים כל שריר; אחר כך הנעליים; עד שבצרכנייה הביאו מתאימות, היו נוסעים לתל אביב כדי לקנות אותם, ואוי לו למי שבא לשיעור ההתעמלות יחף או בנעליים.

והלימודים תשאלו?

מה שחשוב זאת ההפסקה; שם מתחוללת הפעילות ואילו השיעור הוא מעין מנוחה בין הפסקות. וכן, פתאום צץ במגרש המרכזי צריפון קטן שבו אחסנו כדורסל, כדורעף, כדורגל וטניס שולחן; ועל כל אלו היה מנצח הג'ינג'י שהיה מוכתר הכיתה כבר מזמן.

כל עוד נמשך השיעור ישבו כולם בשקט או ברעש לפי המורה והעניין; למשמע קול הצלצול, היו יוצאים החוצה; ושם שלט סדר. כל כיתה קיבלה את כדורה ופצחה במשחקה תחת שלטון הג'ינג'י ושומעי דברו, וכל זה התנהל מעצמו ללא יד מכוונת או פה צועק... עד שבקע קול הצלצול, אות משמים, ואנחנו בלא חמדה חזרנו לכיתות לבזבז עוד שעתיים.

איפה הייתי אני בכל אלה? ובכן, אתם זוכרים מימי ילדותכם, איך היו מחלקים ערימת ילדים לשתי קבוצות שחקנים? עומדים שני ילדים זה מול זה, זה לוקח אחד וזה לוקח אחד, עד שמתקבלות שתי קבוצות. אני זוכר! ולא לטובה, אותי אף אחד משתי הקבוצות המתחרות לא רצתה לקחת.

איך זה נגמר? כן, זה נגמר; מוסקה והמכנסיים עזבו אותנו ועקרו לירושלים.

כאשר היה בא מורה להתעמלות חדש, מיד היינו בודקים לו את השרירים, ומידי פעם היה מתברר שאנחנו, שעבדנו עבודת גברים בשדות, היינו שרירניים יותר ממורה שבא מן העיר.

לא כן מוסקה; הוא הוריד אותנו ביד, רץ מהר מאתנו 100 מטר, קפץ גבוה מאתנו, ובהפסקה קלע לסל; בעלבוננו אמרנו בליבנו: הוא גר בחיפה, שם מטפסים על מדרגות.

